

Mænd. Som det var Tilfældet med den Sag, der fandt sin Afgjørelse ved Loven af 20de Juni 1850, at en Deel af Friheden blev afløst uden Erstatning, en anden, som sagt, mod Bederlag, saaledes er det ogsaa ganske i sin Orden, at man i den nærværende Sag opfatter Forholdet paa den Maade, Udvalget har gjort, da her ikke foreligger saadanne Omstændigheder, som kunde indeholde Besøielse for at sammenstille dette Tilfælde med det Tilfælde, som den nævnte Anordning omhandler, forsaavidt angaaer Ophevelsen af Skattelettelsen. Men, hvis en Sammenligning endelig skal finde Sted, da maatte det i alt Fald være med den anden Deel af Forordningen af 1850 angaaende Udjævning af de communale Byrder, at det nærværende Tilfælde maatte sammenstilles. Dog en saadan Sammenligning troer jeg ikke fører til noget Resultat. Jeg troer, det fornemmelig gjælder om, at man opfatter det Tilfælde, her foreligger, paa rette Maade, og dersom Udvalget ikke har Ret deri, at alle de Bestemmelser, hvorom her er Spørgsmaal, ere kun Instructioner og Ordre fra Lovgiveren til Stedets Dygtighed om, hvorledes den, indtil Lovgiveren anderledes bestemte, skulde behandle de Næringsforhold, hvorom der i denne Sag er Spørgsmaal, saa stille disse Instruxer sig, for mig idetmindste, under et saadant Synspunkt, at jeg aldeles ikke kan finde, at man, naar man løser Retsspørgsmaalet paa den Maade, som jeg finder at være den ene rigtige, da under nogensomhelst Form kan gaae ind paa at give Erstatning. Derimod holder jeg fast ved, at der vel kan være Tale om fra Billighedens Standpunkt at lempe Overgangen til de nye Forhold; hvorvidt man skal gaae i denne Henseende, maa ganske være overladt Enhvers Opsatning af det foreliggende Tilfælde. Forsaavidt det i denne Henseende er bemærket, at det ikke kan nægtes, at der til visse Tider har gjort sig feilagtige Anskuelse gjældende med Hensyn til den rettlige Stilling for de omhandlede Gaarde, maa jeg bemærke, at saadanne feilagtige Anskuelse i alt Fald maatte vige for den Udtaalelse, som fra Lovgiverens Side fandt Sted i Placaten af 1841. — Jeg indrømmer gjerne, hvad den høitærede Indenrigsminister yttrede, at det Forslag, som

Udvalgets Majoritet har henstillet til Thinget, indeholder noget Anomalt; men jeg paastaar ogsaa, at der er noget Anomalt i hele denne Overgangsperiode, hvorom der er Tale. Holdt man sig blot til den strenge Ret, sagde man: Forandringen skal indtræde strax, eller inden en ganske kort passende Tid; og det er alene Hensynet til de Momenter, jeg tidligere har omtalt, der fører til at skyde Overgangsperioden længere ud i Tiden. Altsaa er der virkelig noget Anomalt i denne Overgangsperiode. Om man nu vil gaae det Skridt videre, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud, er en Sag, som Enhver maa afgjøre med sig selv; men at det er noget Anomalt, troer jeg ikke kan være noget Afgjørende under disse Omstændigheder; hvad det væsentligt kommer an paa, er, om der fra Billighedens Side er gjort nok for de Paagjældende ved at holde sig strengt til Udskiftet. Der er yttret, at det i praktisk Henseende ikke vil være af nogen Bigtighed, om Udvalgets Forslag antoges eller ikke; i denne Henseende, saavel som i det Hele, skal jeg paa Udvalgets Vegne ganske henstille, om Thinget vil lade det berøve ved Lovforslaget, eller vise Gierne af vedkommende Dagergaarde den yderligere Moderation, hvorpaa Udvalgets Forslag gaaer ud, og som, jeg gjentager det, væsentligt udspringer af Regjeringens ældre Forslag.

Formanden: Den 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Dreier) har Ordet.

Dreier: Jeg renoncerer paa Ordet.

Deutner: Det er ganske vist, at Lovudskiftet, saaledes som det foreligger, kun angaaer Kjøbenhavn, men paa et Tidspunkt, hvor Regjeringen har bebudet at ordne Næringsforholdene i det Hele, forekommer det mig, at det dog vist ikke kan nægtes, at Kjøbenhavn vedbliver at staae i et saadant Forhold til den øvrige Deel af Landet, at der vel kunde være Anledning til yderligere at tage under Overveielse, om man ikke skulde have givet Lovudskiftet en større Udstrækning, end det har.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot tillade mig, i Anledning af den ærede sidste Talers Utringer, at bemærke, at Regjeringen ikke har fundet Anledning til at give Lovudskiftet en større Udstrækning, og da det ikke er